

på det danske brugt-vognsmarked, og som derfor hidtil kun er tilladt solgt til en af direktoratet for vareforsyning anvist køber, og således at prisen er blevet fastsat af direktoratet efter aftale med prisdirektoratet. Da det ofte har vist sig umuligt at anvise sådanne vogne til købere med et af automobilfordelingsnævnet godkendt kvalificeret kørselsbehov, har man fundet det hensigtsmæssigt i sådanne tilfælde at kunne tillade vognen solgt efter de i loven fastsatte regler.

Endelig er der under sagens behandling i landstinget foretaget nogle redaktionelle ændringer i loven.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres bl. a.:

„I det senest forløbne år har det været muligt at foretage en noget større import af personautomobiler end i tidligere år. Antallet af importerede personautomobiler ventes i 1952 af komme til at ligge på henimod 9 000 stk. mod 4—5 000 stk. i de tidligere år. Importen er dog stadig altfor lille i forhold til behovet, og priserne på brugte personmotorkøretøjer, såvel dem, der sælges i det almindelige frie marked, som dem, der i henhold til loven afhændes ved offentligt bortsalg efter udskiftning med et nyt personmotorkøretøj, ligger stadig urimelig højt.

En umiddelbar sammenligning mellem de priser, de pågældende brugte personmotorkøretøjer indbringer, og de priser, som brugte motorkøretøjer af tilsvarende mærke, type og årgang indbragte i fjor, er på grund af de pågældende vognes forskelligartede kvalitet vanskelig at foretage, men de foretagne undersøgelser synes at vise, at priserne nu ligger henimod 15 pct. under priserne forrige år, hvorved dog bemærkes, at den væsentligste del af denne prisforskel antagelig skyldes, at de pågældende køretøjer nu er 1 år ældre og typisk har kørt tilsvarende længere. En mindre del af prisfaldet må dog antages at være reelt, og det synes under disse forhold rimeligt, at der foretages en mindre nedsættelse af den del af nettoprovenuet ved salget, som efter lovens § 7 tilfalder vejfonden.

I denne forbindelse bemærkes, at en del af de vogne, der bortsælges i henhold til loven, er så udslidt, at de i virkeligheden kun er tjenlige til ophugning. Sådanne vogne indbringer selvsagt kun et ringe beløb, og det for disse vognes vedkommende indvundne nettoprovenu er formentlig kun i ringe grad bestemt af de øjeblikkelige forhold på automobilmarkedet, hvorfor det synes rimeligt, at ejeren af et sådant personmotorkøretøj ubeskåret erholder det ved bortsalget indvundne beløb.

Medens forholdene efter det anførte tilsiger, at loven i sin helhed forlænges, har man i tilslutning til forslaget herom for at